

Kapitola 26

NĚKOLIK SLOV O SOSO DŽUGAŠVILI

– Stačí. Brzy bude poledne. Za 5-6 hodin máš jet do kondinského, a ty sis ještě nelehl. Běž hned do postele. Za 4 hodiny tě probudím, vstávaje od stolu řekl stařík. – Před tvým odjezdem tě musím vypravit na cestu a udělat ledasco jiného.

– Bez řečí jsem poslechl slova ochránce, vstal jsem a šel do ložnice, ale k mému překvapení se mi spát nechtělo. Lehl jsem si na postel a několik minut jsem ležel s otevřenýma očima.

– Co si mám připomenout? – vrtalo mi v hlavě. – Na co narážel vědmák? Zřejmě mě přeceňuje, ale přesto he nechci zklamat. Musím si tedy na něco vzpomenout. Ale na co? To je otázka, přemýšlel jsem, ale brzy jsem usnul. Probudil jsem se pozdě odpoledne. Hospodář mne neprobudil. Když vešel, už jsem se oblékal.

– Chlapík, spal jsi přesně 4 hodiny, biologické hodiny máš v pořádku. Probudil ses bez cizí pomoci. Běž, umyj se a ke stolu, čeká nás večere na rozloučenou.

– Vyběhl jsem na dvůr, umyl jsem se u sudu s vodou a vešel do jídelny. Stůl byl už prostřen. Uprostřed trůnil zlatý hřeb – proslavené sibiřské „che“ – zvláštním způsobem připravené břicho štiky. Vedle stál jako vždy salát, nějaká zelenina a smažený karas, nakrájený na tenké kousky. Tedy, když jsem spal, starý stačil zkontrolovat síť, a připravit chyceného v nich velkého karasa. To tedy jo! Kdypak asi spí, ten „zaříkávač“? Copak může žít beze spánku? – mihlo se mi hlavou.

– Vyspím se po tvém odjezdu, – odpovídaje na mou otázku řekl šedohlavý. – Ted' si sedni a chop se korbele, budeme pít sbitěň na šťastnou cestu a na naše budoucí setkání.

– Přisunul jsem blíž svůj korbek a pozoroval, jak slavnostně nalévá svůj voňavý sbitěň.

– Tak, na všechno. Na to, že jsme se setkali, že jsme se vzájemně pochopili a na tvůj odjezd! – pozvedl svůj korbek se sbitněm stařík.

– Nenechal jsem na sebe čekat a naše malá hostina začala. „Che“ z podsušených bříšek štiky jsem jedl poprvé v životě. Maso bylo fakticky téměř syrové, ale s bylinkami a s octem mělo specifickou chuť, z níž se točila hlava.

– To má skvělou chuť! – nevydržel jsem. – Jeseter není třeba! To, cos připravil ze štiky, je chutnější.

– Je to tak, Juro, – usmál se starý. – Já mám také raději štiky, než jesetera. Je univerzální. Kotlety z ní jsou pochoutka, pelmeně nejsou horší, než masité, polévka z tučných štičích vnitřností je královská. A tento „che“. Sám jsi ho zhodnotil. A proč říkají: „Rybu nemáme, máme jen štiky!“ – To je chantyjský výraz. Chantyjové štiky za rybu nepovažují. Žije ve vodě, ale je blíže ke zvěři. Odtud pochází tento výraz. Navíc, Chantyjové si cení štiky výš, než ostatní ryby. Zvláště si cení její jikry. Tys někdy jedl štičí jikru?

– Přiznám se, že ne, – řekl jsem.

– Ještě ji ochutnáš. Podle mne jarní jikry štiky nejsou horší než černý kaviár. Ale stačí o jídle! – zvažněl. – Promluvíme si o odjezdu. Tamhle v koutě stojí tvůj ruksak. Dal jsem do něj potřebné knihy, a desetilitrovou sklenici medu. Je tam i tvoje lžice a nůž. Svou loďku necháš v Kondinském u místního revírníka. Všichni ho tam znají. Je to náš člověk. Chytrý, sečtělý, a hlavně, spravedlivý. Žije podle zákonů svědomí. S ním můžeš mluvit přímo. Vše pochopí. Zapamatuj si jeho jméno: Bělych, Sergej Borisovič. Mimo chodem, má stejného psa, jako jsou moji. Ode mne si vzal štěně. A vůbec, když u někoho uvidíš černou lajku s bílými maskami, věz, že to jsou moji dobří známí nebo lidé, kteří mě znají. Na ně se můžeš klidně obrátit. Nepodvedou tě a pomohou ti. Ale raději se spoj se Sergejem. Ten by neměl pracovat v milicii,

ale přednášet na vysoké škole. Má znalosti, přehled a je chytrý. A co se mi líbí nejvíce, upřímně má rád svůj národ.

– Poslouchal jsem starého a pochopil, že ze mne všechno promyslel a rozhodl. Dobře ví, že za ním zase brzy přijedu, a pověděl, na koho se mohu obrátit...

– Ostatně, budeš-li chtít, můžeš na loďce dojet až do Chanty-Mansijska. Motor máš nový a tak daleko to zase není. Do našich krajů z Chanty-Mansijska přijíždí na loďkách mnoho lidí na lesní plody. Natankovat lze v Kondinském, ale i cestou. Když zvolíš druhou variantu, loďku i motor můžeš nechat u Sidělnikova, Pavla Jegoroviče. Bydlí v Samarové, přímo na břehu. Také patří k našim. A také je chytrý a opravdový Rus.

– Ne, do Chanty-Mansijska nepojedu, – přerušil jsem ochránce. – Mám letět do rezervace na služební cestu. Vrtulník bude zřejmě připraven zítra.

– Ale na Sidělnikova nezapomeň, nevíš, zda ho nebudeš potřebovat. – Stařík se odmlčel a zeptal se:

– Dáme si ještě čaj? Dnes mám zvláštní, je v něm čaga a byliny.

– Samozřejmě, – ozval jsem se. – Z tvého čaje se oči nezavřou až do rána!

– Zřejmě znáš vlastnosti kořene maralu? – podivil se děd.

– Samozřejmě znám, vždyť jsem z horské Šorie...

– Na to jsem zapomněl, – přiznal se hospodář. – Tak tedy, nalévám náš čaj.

– S těmito slovy slavnostně otočil kohoutkem samovaru a začal plnit voňavým čajem dvě pialy. Když se oběd na rozloučenou chýlil ke konci, stařík se zeptal:

– Ještě sis nerozmyslel pochopit Stalina?

– To ne, ale zdálo se mi, že na to nezbude čas.

– Čas máme. Do tvého odjezdu půldruhé hodiny. Stačíme to, ale seznámím tě jen s tím nejhlavnějším. Myslím, že pro začátek to bude stačit. V podrobnostech se časem vyznáš sám. Teď si vezmi svůj ruksak a půjdeme k tvé loďce. Musíme ještě natankovat benzin. O Soso Džugašvili si promluvíme pak, až vše dokončíme.

– Podle rady starého jsem ruksak odnesl do loďky, nalil jsem benzin, a vrátil jsem se k domu. Na dvoře hospodář nebyl, ale z domu jsem uslyšel jeho hlas:

– Rozluč se se svým ohněm, bude hořet do tvého příštího příjezdu. A tak bude vždy, dokud se nerozlučíme... – v hlase ochránce jsem zachytil smutný podtón.

– Proč bychom se museli loučit? – zeptal jsem se a přistoupil jsem k nočnímu stolku, na němž hořela ohromná svíčka.

– Tak se stane, takový je život. Ale není to naší vinou... Moje cesta se chýlí ke konci, tvoje teprve začíná, – řekl záhadně, a pak, už s úsměvem, dodal:

– Podívej, to je tvůj oheň znalostí. Hoří ne na svíci, ale v tvém srdci. Svíce je jen odraz. Pamatuješ, při setkání jsem ti řekl, že hasly svíce mých žáků?

– Pamatuji, – přikývl jsem.

– A teď chápeš smysl?

– Ze slov starého mě uvnitř zastudilo: to je ono. Jde tedy ne o svíce, ale o srdce... Nehasly tedy svíce, ale srdce těch, koho se tento starý šedý volchv probudit.

– Probuzený a vstoupivší na cestu svého osudu člověk, který si to rozmyslí a rozhodne se sloužit ne Pravi, ale svému nenasytému mamonu, je horší než zrádce, – přerušil mé úvahy ochránce.

– A bylo jich mnoho? – zeptal jsem se.

– Kteří se přizpůsobili? – přeptal se stařík. – Byli takoví...

– Možná nejsou všichni ztraceni, někoho by se dalo najít.

– Možná máš pravdu, ale já jsem nikoho nevracel... A teď už ani nemám koho. Znovuzrození neřídí svůj osud... Takový je zákon vesmíru.

– To je trest Stvořitele?

– To není trest. Nejvyšší síly nikoho netrestají, člověk se trestá sám. Experiment se svým nevědomím se ještě nikomu nepodaří. Dobrá, člověk se mylí, něco nezváží, mnohé nezná, ale když vše chápe a uvědomuje si, a staví před sebe pro své nevědomí zcela nepřijatelné zámysly, to už je rozpor, konflikt mezi hloubkovým a nánosem. Je pochopitelné, že vzpouzející se podstata začíná ničit tělo, pokoušející se podřídit si ji. Tak je to, chlapče.

– Starý se nad něčím zamyslel a na chvíli se odmlčel.

– Můj oheň nezhasne, – přerušil jsem mlčení.

– Pokud i budeš chtít sám sebe zlomit, nezlomíš, – usmál se ochránce. – Ty jsi z jiného těsta. A čelo máš ze žuly. Kdo už do něho netřískal. Dokonce tví rodiče. O tobě nepochybují. proto mě nemusíš přesvědčovat. Tvůj oheň nezhasne... Ale budou ho v tobě hasit! Nemilosrdně, – řekl prorocky. Jako by vše už bylo za námi. Ale je načase povykládat o velkém a nešťastném člověku.

– S těmito slovy šedohlavý ukázal na moje místo.

– Nebudu se dotýkat tajemství narození Soso Džugašvili, to by trvalo dlouho. Narodil se 21. prosince, na začátku slunovratu, první den Koljady – představitele velkého Roda a našeho předka Dažboga. V takové slavnostní dny do našeho světa obvykle přicházejí bývalí vědičtí žreci: příkladem můžeš být ty sám, a já také. Já jsem se narodil v den jarní rovnodennosti...

– Svě prvé zasvěcení „být nebo mít“ malý Soso prošel v pěti letech. Organizoval ho některý z ochránců v Gruzii. Později se Stalin pokoušel najít toho člověka, ale nenašel... Setkání mladého Soso s těmi, kdo před něj položil otázku výběru, se nemuselo konat. Kdyby byl někdo jiný, neméně významný, ale v té době Rusko potřebovalo Stalina.

– A v čem tkvělo první zasvěcení chlapce Stalina? – zeptal jsem se.

– Na den narozenin, kam byl pozván i Soso, někdo z hostů mu dal do kapsy hračku-revolver. Malému Soso se hračka velmi líbila, o takovém revolveru nemohl ani snít, a najednou po návratu domů chlapec našel revolver ve své kapse. Jak se tam ocitl, Soso nevěděl, ale to ho moc netrápilo. Zhrozil se toho, že má u sebe cizí věc, i když chápal, že jej nemusí podezřívat. Děti na slavnosti bylo mnoho a s revolverem si hrály téměř všechna. A co udělal? Šel v noci za bouřky vrátit cizí revolver. Přirozeně, po volbě „být“ mladého Džugašvili začali pozorně sledovat. On cítil tuto pozornost, ale nemohl pochopit, čím. Nepozorovaně a nestrukturně budoucího Stalina ovlivňovali. Lidi přitahovala jeho čestnost, a vrozená spravedlivost. Všichni, kdo znali chlapce Džugašvili, jednohlasně říkají, že čestnějšího a pořádnějšího člověka neznali. Setkal jsem se s takovými lidmi a myslím, že nelhal. A proč by také lhali? Tím spíš dnes, kdy Stalinova činnost byla tak pošpiněna. Měl bys vědět, že Soso Džugašvili od 14 let psal básně. V 17 letech ho uznali nejlepším básníkem Gruzie.

– A tu starý po krátké odmlce začal přednášet rusky smutnou báseň o dědovi, který putoval od domu k domu a pokoušel se přinést lidem pravdu o životě, ale mnozí tu pravdu nechtěli, a aby o ní neslyšeli, děda nakonec otrávil.

– Teď tu báseň mladého Stalina znám nazpaměť, tehdy jsem ji slyšel poprvé, a jeho obsah mnou otřásl do hloubi duše.

– Tak vždyť to napsal o sobě, o svém nelehkém osudu! – přerušil jsem vědmáka.

– O sobě, – souhlasil. Dokonce o své smrti. Vždyť ho také otrávil.

– Takže to tušil?

– Zdá se, – přikývl starý. – Ale odbočujeme od podstaty. Myslím, že bys měl chápat, že studium Stalina v duchovním semináři také nebylo náhodné, mladý Soso brzy poznal podstatu Bible a pochopil, za jakým účelem byla napsána... Stalin byl velmi chytrý a výklady židovsko-křesťanského Pisma svatého se nedal oklamat. Ne náhodou se mladý Soso objevil v observatoři. Názorně studoval zákony nebeské mechaniky, pozoroval oběh Měsíce kolem Země, oběh Jupitera kolem Slunce, a mnoho jiného. Hvězdný řád mu ukázal, že v kosmu vládne řád, v němž není nic chaotického. Zato ve společnosti panuje chaos. Tento sociální

chaos je na Zemi vytvářen uměle, hlavně prostřednictvím zákonů, které lidem vnucují draví vládcí, kteří se domohli moci. Pamatuji, že Stalin nikdy nebyl profesionálním revolucionářem. O tom napsal ve své závěti.

– Copak Stalin zanechal po sobě závět? – vyhrkl jsem nechtěně.
– Zanechal, a leží ve tvém ruksaku, – usmál se ochránce. – Přečteš si ho doma. S mladým Soso Džugašvili se seznámili lidé, kteří pochopili, že Rusko je odsouzeno, že slabý car neudrží vládu, a zemi zaplaví vlna krvavého chaosu. Kdo byli ti lidé, není důležité. Někdo myslí, že to byl někdo z policejních špiček, někdo to popírá. Důležité je, že mladému Sosovi ukázali podstatu toho viditelného zednářství druhého řádu, které koncem 19. století bouřlivě rostlo v celé ruské říši. Navíc, odhalili Sosovi tajemství „bohem vyvolených“. Mnohé on sám pochopil ještě v semináři, když studoval Bibli. S obsahem Talmudu ho seznámili tajně. Ruský překlad „Šulkan Aruch“ tehdy ještě neexistoval, ale někdo ho přesto přeložil. Ne pro veřejnost, ale pro tajné služby. Stalin znal Talmud dobře, protože později, v besedách se členy své vlády jej citoval. Ale to já jen mimochodem. Teď chápeš, z jakého důvodu se Soso dostal do doušky profesionálních revolucionářů. To ho donutilo přijmout jméno Josif. Podle legendy se teď mladý Džugašvili měl stát původem jedním z vyvolených. Sám Stalin o svém „židovství“ nemluvil, ale vypustili pověst, a ta zabrala: „plamenní revolucionáři“ brzy začali Stalina považovat Josifa za téměř svého, o což on sám usiloval. Jiné cesty nebylo. Celé revoluční hnutí v Rusku řídili Židé, kteří cizí mezi sebe nepouštěli... Druhé zasvěcení Soso Džugašvili prošel v době svého prvního vyhnanství v Solvyčegotsku Tam se setkam s jedním ochráncem, Alexandrem Bělovem. Přirozeně, místo vyhnanství mladého Stalina nebylo náhodné, protože v roce 989, kdy vojska Puťaty dobyla Starou Ladogu, křesťanství zabijáci se hned vrhli na chrám Veliké Lady, který stál na jižním břehu jezera. Avšak během obléhání města žreci stihli chrám přestěhovat. Jeho stěny sice zůstaly, ale vše, co bylo uvnitř, zmizelo. Především zmizela hlavní relikvie chrámu, zlatá socha Lady s maličkým Leljem v náručí. Kam to vše zmizelo? Na východ, do oblasti dnešního Solvyčegodska. Tak začal bezpříkladný pochod zlaté oriánské Lady do jedné z podzemních úschoven, zanechaných Rusy-Oriany na platu Putorana, ale teď mluvíme o Stalinovi, ne o zlaté relikvii. Tak tedy, Alexandr Bělov během vyhnanství Soso Džugašvili v Solvyčegotsku právě odpovídal za svaté místo, kde se po určitou dobu nacházel druhý chrám bohyně, a když se setkal se Stalinem, přivedl jej na místo starého chrámu. To stačilo. V mladém Stalinovi se probudila jeho rodová paměť. Ne po gruzínské linii, ale po ruské. Uzřel sebe jako slovanského žrece z dob Pokřtění... Podle slov Bělova, Stalin dokonce poznal místo, kde stál chrám. Chodil vzrušený po trávou zarostlých zemních náspech a v očích měl slzy. A zde, na místě bývalého druhého chrámu Lady, Alexandr Bělov vypravoval mladému gruzínskému chlapci, duchovnímu potomku ruského žrece-ochránce, o veliké Orianě-Hyperboreji, o jejím dědictví v podobě sociální nerovnosti, která dovolila po tisíciletí odsávat pryč od tří nejvyšších stavů jak nevolníky-sluhy, tak psychopaty-nedotknutelné. Mnohé se dozvěděl a ještě více pochopil budoucí vůdce díky Bělovovi. Často se setkávali na ruinách chrámu a beze svědků vedli dlouhé a plodné besedy. Bělov se nepokoušel Stalina učit. Jeho posláním bylo pouze v tom, aby svému svěření pomohl vzpomenout si na vše zapomenuté. To se mu skvěle podařilo. Stalin se vrátil z vyhnanství jako vyměněný. Teď to byl revolucionář jen vnějškově, vnitřně byl daleko ne marxistou, spíše jeho protikladem, ale to pociťoval jen on sám. V Solvyčegotsku se dověděl o tajemstvích Uralu, podzemních úkrytech plata Putoranu ve Východní Sibiři. Doslechl se o stovkách pokrytých tajemstvím mrtvých ruských měst prvé popotopní říše, záhadné Arratě. Když Stalinovi znovu hrozilo vyhnanství, bez váhání si zvolil Západní Sibiř. V Narymském kraji Soso Džugašvili byl krátce, ne víc než měsíc, což potřeboval, aby navštívil ruiny jednoho z hlavních měst Arraty. Toto mrtvé město se zbytky dvou chrámů leží kousek od řeky Tym v tvé rodné Tomské oblasti. Časem se ty tam dostaneš. Je tam východiště nebývalé síly a to místo, kde bys měl projít iniciaci.

- Jako Stalin? - zeptal jsem se.
- Ano, jako Soso Džugašvili, – odpověděl. Musíš procítit, že patříš k této zemi, tradice Boreálů a jejich předků – velikých Orianů, jinak budeš tím, kým ses narodil, jenom slovně.
- Poté nastalo napjaté mlčení. Abych ho přerušil, zeptal jsem se:
- Proč brzy po návštěvě mrtvého města Stalin z Narymu uprchl na třetí den?
- Jak musel takový jak on, – už měkce řekl ochránce. – Mimochodem, se svými narymskými přáteli, těmi, kdo mu ukázal toto staré město, si Stalin dopisoval celý zbytek života, ale ne jako hlava státu, ale prostě jako člověk. Nejproduktivnější a nejzajímavější bylo jeho třetí vyhnanství do Turuchanska. Pochopitelně, Kurejku si vybral sám. A žil tam celé čtyři roky, celou lhůtu vyhnanství. Aby se zbavil možného sledování, ne policejného, ale zednářského, začal intenzivně lovit. Mizel na lov v předhůří Putoranu celé měsíce. Žil v chalupách u mnoha lovců, spřátelil se s chovateli sobů Kety a severními Evenky. Znal se s jejich šamany. A nikdo neviděl na pozadí bouřlivé činnosti tuláka v tajze to hlavní: Stalin se celé čtyři roky učil. Úporně a vytrvale. Učil se u ochránce Kurejky, člověka s nejvyšším vědeckým zasvěcením Jaroslava Čerdynceva. Neřekl jsem ti jeho pravé jméno, jen přezdívku. Doufám, že se pro to neurazíš?
- To se ví, že ne, – zavrtěl jsem hlavou.
- Čtyři roky se Stalin učil u Čerdynceva psychologii, zákony řízení, a také všechny druhy okultních ochran v přírodě. Bez takového vzdělání by se budoucím zachráncem ruské země stát nemohl. Později, v době velkého soupeření Stalina a celé jejich ráčkující smečky, mágové z okultních oddělení zednářských loží i silní židovští mágové bezmocně rozhazovali rukama. Všechny jejich kouzelné konstrukce, namířené na fyzickou likvidaci nenáviděného superčlověka a protivníka, končily silnými protiakcemi, které krutě postihovaly je samotné. Stalin přes všechnu jejich snahu zůstával nezraněn. Ale trochu jsem předběhl, a neřekl jsem ti, co jsem chtěl. Ano, ze Soso Džugašvili vyrostl dobrý mág, nebo lépe, dobrý psycholog a odborník na řízení. Ale to vše bylo jen základem, minimem, bez něhož Josif Vissarionovič by nemohl uspět.
- Právě jsi řekl, že Stalin zachránil Rusko a nás Rusy, ale vždyť je považován za despota a vraha.
- Vraha takových jako ty nebo já? – usmál se stařík. – A všimni si, kdo obviňuje. Buď to jsou potomci plamenných revolucionářů, nebo hlasatelé idejí západní liberální demokracie u nás.
- Nebo potomci nevinně rozkulačených rolníků, – dodal jsem.
- Nu což, abys vše pochopil, začneme popořádku od našich plamenných revolucionářů, – povzdechl vědmák, – a skončíme rolníky z občin. Musíš si ujasnit, že žádná revoluce bez kolosálního přílivu peněz neproběhne. Za všech sociálních kataklyzmat se spodina tupě a cynicky podplácí, stejně jako se kupují prostředky masové dezinformace a špičky tajných služeb. K tomu jsou potřebné peníze a ne malé. A teď uvaž, odkud se mohou vzít takové prostředky?
- Pochopitelně, že z kapes židovských bankéřů, – dělal jsem chytrého.
- Máš pravdu, ruskou revoluci financovalo prostřednictvím zednářských loží právě toto publikum. Ale nebylo by spravedlivé uvést ještě jednoho finančníka ruské revoluce. A to císaře Německé říše Wilhelma II. Na jeho příkaz v roce 1915 německý finanční úřad vyčlenil na revoluční hnutí v Rusku 2 milióny marek, potom během dvou let k nim přidalo ještě 40 miliónů. Převodem německých peněz „plamenným revolucionářům“ se zabýval německý agent Žid Parvus. A vůbec, i když všechny tyto prostředky přicházely z Německa, ve skutečnosti byly židovské jako finanční vklady do ruské revoluce od Rotschildů, Kuhnů, Openheimerů, Friedmanů a mnoha jiných, jejichž peníze přicházely na účty Lenina, Trockého, Ofeldbauma, Rozenfelda, Rakovského a dalších známých plamenných revolucionářů přes banku švédského bankéře Schiffa. Teď chápeš, že peněz ne na ruskou, ale

na židovskou revoluci v Ruské říši stačilo. Židé pak, většinou druhořadí zednáři, prostřednictvím chaosu, vytvořeného v ruské společnosti, se usilovně drali k moci. V cestě této skupině vyvrhelů, tančící na ruské krvi, do roku 1911 úspěšně stál velký člověk, ministerský předseda ruské vlády P. A. Stolypin. Tento strážce pořádku a zákonitosti byl v září roku 1911 dvěma výstřely smrtelně raněn. Přirozeně, zavraždil ho fanatický Žid Mordcha Bogrov. Ale musíš, chlapče vědět, odkud se bere ten židovský fanatismus.

– Jestliže se Židé bez odmluvy, podobně jako termiti, podřizují svému žrečeskému centru, tak u takových jako Bogrov a Kaplanová je vše jasné, – řekl jsem.

– Je to sice sporné, ale samotný fakt toho, že v podstatě bázlivý národ, navíc milující sladký život, najednou z ničeho nic projevuje obětavost, nutí se nad tím zamyslet. – Na chvíli se odmlčel.

– Tak tedy, po smrti Stolypina byla cesta k moci Židům otevřena. A všichni tito „plameni“ za 6 let tuto moc nad Ruskem uchvátili. Na světě existují dva druhy zednářství. Jeden revoluční, což jsou zednáři egyptského obřadu. Nazývá se „Memphis microim“. Druhý je administrativní, zvaný skotský obřad. Dočasná vláda v čele se zednářem Kerenským představovala skotský obřad. Tito zednářští administrátoři potichu svrhli cara, a pak na příkaz shora předali moc do rukou bolševiků, v podstatě revolučních zednářů. A tehdy se začala prolévat krev ruského národa. Nejdříve byl rudý teror, pak občanská válka a nakonec kurs na světovou revoluci... V jejím pekle se měli ocitnout podle jejich zámyslu všichni Rusové. To by už byla smrt národa. Stalin, který se ocitl uvnitř jejich „maliny“, pochopil, že zvítězí-li ve válce s bílými Poláky Tuchačevskij, pak bolševici vrhnou ruský národ na dobývání Evropy. To měl být podle jejich plánu začátek světové revoluce. Udělat to cizíma rukama, získat moc nad národy a prolít při tom moře ruské krve. A co udělal Stalin? To málokdo ví, o tom se nemluví ani nevzpomíná, ale pomohl veliteli polské armády Pilsudskému, mimochodem, také zednáři, ale skotského obřadu, rozdrtit Tuchačevského. Jak mu pomohl? Především rozvědkou a zdržením dodávek na frontu. A bylo to provedeno velmi chytře, takže Josifa Vissarionoviče nikdo neobvinil. Pouze Tuchačevskij to pochopil, ale jeho důkazy nevzali vážně... Ano armáda Tuchačevského byla rozdrčena. Tím byla zachráněna celá Evropa, ale především samotné Rusko. Milióny Rusů. Jenom za to by Stalinovi v každém městě a každé vesnici měli postavit pomník, a nejen v SSSR, ale v celé Evropě. Fakticky jeho úsilím bylo zastaveno velké světové zlo, revoluční chaos, který mohl zasáhnout celou planetu.

– Takže Stalin ve válce s Polskem Pilsudského se zachoval jako zrádce?

– Ne jako zrádce, ale jako skutečný humanista. Chceš-li, jako rezident boží rozvědky. Právě díky jemu zkrachoval „plamenným“ plán světové revoluce... Zajímavé je, že všichni tito „géniové“ pochopili, co se tehdy stalo, teprve na procesu v roce 1937, kdy je, jednoho za druhým, střileli. Stalin nikdy nikomu neukazoval svou chytrost. Vždycky byl ve stínu. Nepředváděl se, nekřičel, ale vždy věděl, co chce... Byl to vojenský stratég a žrec v jedné osobě. Samozřejmě, využívaje U.K. Krupskou, pomohl na onen svět Blankovi – Leninovi. Měl po krk stížností nemocného vůdce Felixi Edmundoviči na to, že Stalin zastavil rudý teror, že nepodepisuje dokumenty o mnohatisícových popravách ruských kozáků a rolníků, kteří se vzbouřili proti zvůli rudých teroristů. Lenin žádal ruskou krev. Stalin ho neposlouchal. Dopisy Lenina Dzeržinskému se stížnostmi na Stalina se dochovaly. Nejsou žádným tajemstvím. Při vši své nelásce k Josifu Vissarionoviči se o nich zmiňuje ve svých knihách dokonce G. Klimov.

– A jak potom hodnotit procesy roku 1937? – zeptal jsem se.

– Tak uvažuj. Koho tehdy střileli? V podstatě zrádce a katy ruského národa. Že zahynulo mnoho nevinných, to není Stalinova vina. Spíše jeho neštěstí. Zbavit se Lenin bylo mnohem lehčí, než Trockého. Trockij byl považován za druhého člověka po Leninovi. Za ním plně stálo velení Rudé armády. Za občanské války byl národním komisařem obrany. Mnozí důstojníci z jeho rukou dostali hodnosti a funkce... To však není vše: Trockij a jeho židovské

okolí hned po občanské válce ovládli oblastní, okresní a městské výbory. Musíš chápat, že skutečná moc není ta v Kremlu, ale na místech. Té je nutno se obávat. A ne té, která je daleko a nic neví...

– Takže po smrti Lenina reálnou moc v zemi neměl Stalin, ale Trockij? – položil jsem otázku.

– Na místech ano. Stalin vytlačil Trockého od kormidla moci nahoře, ale na střední a spodní úrovni až do války moc drželi přívrženci Trockého. V tom je tragedie našeho národa. Lev Davidovič, když pozbyl nejvyšší moci v sovětském Rusku, se ji ze všech sil snažil získat zpět, ale jak to mohl udělat? Starým prověřeným způsobem: buď vyvolat v zemi chaos a vyprovokovat občanskou válku, nebo svrhnout proruskou vládu prostřednictvím další války se Západem. Jako to zednáři udělali s carem Mikulášem II. Lejba Davidovič k dosažení svého cíle použil vše. Vláda na místech pod různými záminkami se pustila do likvidace národa. V čele tajných služeb také stáli Židé... Co stojí v Talmudu? „Nejlepšího z gojů zabij! Tak likvidovali ty nejčestnější a vysoce duchovní. Zpočátku bez soudu a vyšetřování, a potom, soudy také ovládali. Zkus něco dokázat! A tak v celé zemi... tu si vymyslí nové kontrarevoluční spiknutí, tu zjistí, že rolníci zatajili obilí, tu obviní ze sabotáže. Když Stalin nepodepsal dokumenty k něčí popravě, nejdříve to nemělo žádný význam – „viníky“ přesto tajně popravili. Za nálepku, že je kontra. A kontru nutno vykořenit všemi dostupnými metodami. Taková krvavá bakchanálie začala hned po Leninově smrti a trvala dobré dva-tři roky. Pod záminkou likvidace NEPmanů zahynuly stovky tisíc nevinných lidí. Teď je v módě vše svalovat na Stalina. Ale lidé nechápou, že reálná moc není ta, která je daleko, ale ta, která je vedle tebe a navíc, je chráněna zločinnými represivními orgány. Josif Vissarionovič samozřejmě chápal, co se děje, a kdo za ta krvavá jatka zodpovídá, že příznivci Trockého nabrali kurs na druhou občanskou válku, a možná válku světovou. Jen aby se jejich patron Lejba Bronštejn znovu dostal k nejvyšší moci... Stalin pozorně studoval dokumenty represí, ale nemohl k nim nic namítat. Lidé na mučení zpravidla obviňovali sami sebe... A tehdy Josif Vissarionovič vytvořil paralelně s represivní strukturou NKVD svou vlastní supertajnou rozvědku. Tato kapesní rozvědka byla tak utajena, že o ní nevěděli ani v ochrance, ani v Kremlu, ani za kordonem... Stalin zaměřil tuto strukturu na sběr materiálů především proti plameným. Proti leninské gardě byl potřebný kompromitující materiál, a to co nejrychleji. A po nějakém čase na svém stole Stalin objevil následující dokument:

– Kameněv – 40 mln. švýcarských franků v „Credit Suit“, 100 mln. franků v Paribo, 700 mln. marek v „Deutsche Bank“, Bucharin – 80 mln. liber ve Wenstminster Bank, 60 mn. franků v „Credit suite“, Radzutak – 200 mln. marek v „Deutsche Bank“, 30 mln. liber ve Wenstminster Bank, Felix Dzeržinskij – 70 mln. švýcarských franků v „Credit Suite“ atd.

– Tedy všichni tito prominenti světové internacionály, Židé a položidé, žvanilové, vrazi a podvodníci byli navíc velkými marodéry! A revoluci v Rusku potřebovali jen proto, aby mohli vraždit a loupit. Teď měl Stalin v ruce trumf a to závažný! Teď mohl začít válku. A Stalin ji začal. Nejdříve bylo nutno na nějaký čas paralyzovat práci ochranky.

– Čistka musí začít od ní, potom se ukáže, co dělat. – uvažoval Stalin. A nejdříve si pozval k sobě „železného Felixe“. Jaké jen pohádky nevymysleli o smrti Dzeržinského, židovsky Frunkela. Dokonce psali, že ho okultně zničil Nikolaj Rerich. Ve skutečnosti katovi a vrahovi vypovědělo srdce poté, co ho Stalin požádal, aby vrátil nakradené. Nechci vykládat, jak Stalin získával zpět do země vyvezené prostředky. To by bylo příliš nudné. Řeknu jen, že tento úkol Stalin splnil skvěle. Nevyšlo to jen s „železným Felixem“. Ten vypustil duši dřív, než se peníze vrátily. Ale to Stalin nezavinil. Dzeržinskij byl příliš emocionální.

– Nebo chamtivý, – dodal jsem.

– Možná, – přikývl. – Kdyby Stalin nezískal ty peníze zpět do Ruska, nebyla by žádná industrializace. To znamená, že v budoucí válce by ze SSSR nezůstal ani mastný flek. Nová kampaň měla být válkou motorů, a Stalin to chápal. Chápal i to, že bez traktorů a domácích

kombajnů Sovětské Rusko zůstane bez rozvinutého zemědělství. Potravinová závislost, a ještě v podmínkách hrozící války se Západem může přivést ruskou společnost k nejhoršímu: buď k postupnému vymření, nebo přijetí takových podmínek, za nichž z Ruska zůstane jen název... Proto Stalin tak spěchal s industrializací, ačkoli trockističtí darebáči právě industrializaci nechtěli. Mohla by totiž proměnit nedávno vybojované oloupené a T.S. zničené Rusko v silnou supermocnost, a proto celá ta smečka jak mohla, industrializaci škodila. Židé a zednáři v ilegality se snažili udržet moc na místech, a dělali co mohli, aby se Stalin svých plánů vzdal. A navíc, řídě se sionistickými radami Trockého, tajně pokračovali v represích. Přece víš, že T.S. vše dělají podle určité technologie. *Nejdříve sami vytvářejí precedens, a pak, s odvoláním a něj, provádějí to, co si naplánovali.* Tak to dopadlo i v Sovětském Rusku. Všechny ty prodravzvěrstky, nekonečné zábory a loupeže zemědělských hospodářství donutily rolníky hlavně střední, do určité míry omezit svou výrobu. Dopadlo to tak, že v Rusku bylo nevýhodné pěstovat mnoho obilí. Stejně ho tak či jinak zabaví. V období NEPu pustnoucí pole účinníků byly brzy rozkoupeny místní vesnickou buržoazií. Kulaci se v Rusku objevili ještě před revolucí, ale bylo jich poměrně málo. Tehdy vesničtí boháči skupovali hlavně půdu zbankrotěných statkářů. O občinnou půdu nikdo zájem neměl. V době NEPu se vše změnilo. Kulackých hospodářství s desítkami, ba stovkami čeledínů se objevilo velké množství. Nemyslím Sibiř, ale evropské Rusko. Na Sibiři vládl v podstatě střední rolník. Ke kulakům pracovat nikdo nešel. Volné půdy tam bylo dost. Na Sibiři byla i chudina, ale hlavně ti, co nechtěli pracovat. Kulaků bylo málo. Proč ti to říkám? Abys pochopil, že rozkulačování a zakládání kolchozů bylo vynucené opatření. Kulaci byli vždy proti novému zřízení. O žádné dani z potravin nechtěli ani slyšet. Hlavně chtěli prodat svou produkci co nejdraž, a pak, aby stát s jeho nízkými výkupními cenami dostal co nejméně. Kromě toho měli dostatečné peněžní prostředky, aby podplatili místní moc a tak se zbavili spravedlivého zdanění...Ale přesto, s ohledem na to, co se děje na vesnici a chápe, že kulaci nebudou spojenci, Stalin s kolektivizací nespíchal. Na poradách vlády generální tajemník zdůrazňoval, že střední rolníky nelze považovat za kulaky. Ti žijí z vykořisťování chudiny, druzí pracují sami na svém. S kulaky bylo vše jasné, jsou to nepřátelé nového zřízení, a není hřích z nich zase udělat řadové zemědělce, a vyslat je k osvojení nové půdy, ať tam ve zdraví pracují pro sebe a pro novou společnost. Střední rolníky nechat na pokoji. Je třeba, aby střední rolník sám pochopil výhody kolektivního hospodaření a ze své vůle požádal o přijetí do kolchozu. Své představy o zakládání kolchozů Stalin vyložil v jednom článku. Já ho nemám, ale jistě ho najdeš. Ne všechny knihy Stalinovy byly zničeny. V soukromých rukách ještě jsou. Nemysli, že chci nějak omluvit Stalina. Vůbec ne. Prostě, říkám o něm pravdu. S čím Josif Vissarionovič počítal, když promýšlel zakládání budoucích kolchozů? Spoléhal na cit ruského kolektivismu. Na náš vrozený cit společenství. Co to je, podle Stalina, kolchoz? Tatáž rolnická obecina, jenže maximálně vybavena technikou, kde jsou osobní pomocná hospodářství – zahrada, dobytek, drůbež, slovem, vše potřebné. Plus ke všemu obšírné společné pole. Důležité však je, že technika, poskytnutá kolchozu, pracuje jek pro společné, tak osobní hospodářství, a na svou zahradu nikdo nemusí jen s lopatou. Úroda ze společného pole je základním zdrojem důchodu. Ta živí rolníky i obyvatele měst, kteří se zabývají industrializací. Ze společného kolchozního pole se platí určitý druh daně. Druhá část úrody stát od kolchozníků vykupuje. Získané peníze jdou do společné pokladny a jsou určeny na rozvoj kolektivního hospodářství. Nutno uvážit i to, že techniku kolchozům stát poskytuje zdarma.

– Její cena, stejně jako cena PMH se musí kompenzovat potravinovou daní? – vyjádřil jsem svůj názor.

– Logicky by to tak mělo být, ale nebudeme se pouštět do ekonomiky. Řekl jsem ti, chlapče, jak si představoval kolchozní hospodářství Stalin. Trockij měl zcela jinou představu. O občinových vztazích mezi ruským rolnictvem Lev Brojštejn neuvažoval. Neznal

psychologii našeho národa, a vsadil ne na přirozenou snahu Rusů spojovat se k práci, nýbrž na hrubou sílu – na administrativní donucení. Trockij si myslel, že rolník by neměl mít nic osobního, žádné záhumenkové hospodářství. Všechno, počínaje půdou a konče obydlím pouze kolchozní. Odměna za otrockou práci na společné půdě měla být minimální, aby nezemřeli hladem. A teď si vzpomeň, že na místní a střední úrovni řízení až do roku 1937 seděli utajení přívrženci světové revoluce – skalní trockisté. Představ si, co začali dělat v období kolektivizace, kdy při zakládání kolchozů jim byl autoritou ne Stalin, ale Lejba Trockij. Navíc se objevila možnost pod záminkou kolektivizace vytvářet v ruské společnosti nový chaos, a pod jeho zástěrkou zlikvidovat co nejvíc nenáviděných Rusů. Především výkvět ruské vesnice, střední rolníky, prohlášené za kulaky. Pro sionisty ničení gojů bylo vždy věcí bohumilou, tak se snažili jak mohli. A tito tajemníci okresních a krajských výborů kašlali na Stalinův požadavek nedotýkat se hospodářství středních rolníků. Právě ty pronásledovali nejvíc, a samotné ruské rolníky – pracovníky posílali do vyhnanství na jistou smrt. Trockisté si domyslili, že s využitím kolektivizace jako mechanismu likvidace ruského středního rolníka by bylo možné odsoudit zemi k hladu a tím vyvolat novou občanskou válku. Je zajímavé, že celá jejich dravá smečka chápala, že za své činy se dříve či později bude muset zodpovídat, ale perspektiva nevyhnutelného krutého trestu je nestrašila. Horečně pokračovali ve své činnosti dokonce tehdy, když Josif Vissarionovič v roce 1937 po zjištění, že kolektivizace probíhá podle trockistů, a že ji vedou zjevné nepřátelé sovětského státu, požádal vládu, aby přerušila kolektivizaci a represe, které trvaly ještě přes rok. Je třeba říci, že kati ruských rolníků a kozáků se dobře pojistili. Aby se zbavili jakékoli odpovědnosti, zakládali ve vesnicích tak zvané chudinské výbory, a na jejich schůzích se rozhodovalo, kdo je kulak. A kdo byla ta chudina? Pamatuješ dědu Štičku ze Šolochovovy „Rozrušené země“? Hlavně ti. Co nechtěli pracovat. Zvláště na Uralu a na Sibiři. Pro ně všichni střední rolníci byli nenažranci a kulaci, tím spíš, že při rozkulačování, zase podle místních zákonů, dostávali část jejich hospodářství.

– Chytré! – neudržel jsem se.

– Chytré až vychytralé, – souhlasil starý. – Teď chápeš, co provedli „nepřátelé lidu“? Na vesnici zlikvidovali pracovníky, a z dědů Štičků zorganizovali kolchozy. Nyní přinutit pracovat přirozené lenochy, navíc zdemoralizované присvojením cizího, bylo možné jen donucením. Jak vidíš, Trockého koncepce se Stalinovi také hodila. Ale proti komu? Proti zmetkům. Sluhů svým původem. Stalina obviňují, jak prý mohl zbavit vesničany dokonce pasů. Kdyby jim dal pasy, hned by z vesnice zdrhli. Nechali by se někde najmout jako hlídači nebo hasiči, a můžeš pískat... Co myslíš, zachoval se Stalin spravedlivě k vesnicím z dědů Štičků?

– Určitě! – odpověděl jsem. – Když jste přátelé, ponoukáni chtivostí a závistí, vypudili své pracovníky, pak laskavě zaujměte jejich místa. Učte se a pracujte jako oni!

– Uslyšev můj závěr, ochránce se souhlasně usmál.

– Časem se bývalí Štičkové, i když pod bičem, pracovat naučili. Většina kolchozů se proměnila ve významná agrární hospodářství, ale vyžadovalo to hodně času... A přišel rok 1937. Josif Vissarionovič měl jediného přítele, kterému plně důvěřoval a věřil. Byl to Sergej Mironovič Kirov. Ten také chápal, co představuje Trockij a vše, co je s ním spojeno. Spolu se Stalinem, jsa čestný a nepodplatitelný, připravoval trockizmu smrtelný úder. Ale předběhli ho. Kirova zastřelil ve Smolném fanatický vrah. Stejně jako v roce 1911 velikého Stolypina. Vrahovi také pomohla ochranka. Smrt Kirova napověděla Stalinovi, že nepřítel přechází do útoku. Další obětí bude on sám. A Stalin začal otevřený boj s trockisty. Mnozí naši historici se pokoušejí obvinít Stalina z toho, že nevinně postihoval maršály občanské války, jako byli Bljucher, Tuchačevskij, Jakir, Jegorov a jejich okolí, ale tahle svatá čtveřice byla jádrem trockistického spiknutí v armádě. Kdyby se Stalin o dva-tři měsíce opozdil, bylo by už pozdě. Zemi by zase zaplavila vlna chaosu, nových protinárodních represí. Fakticky Stalin

politickými procesy v letech 1937-38 zachránil náš národ před záhubou. Bohužel, tento fakt málokdo chápe, – povzdechl vědmák. – Aby si to člověk uvědomil, musí pochopit, co to je trockismus, a poznat plány pánů Trockého ohledně nás, Rusů... Ale koho to zajímá? Pátá kolona mnohé skryla.

– To chceš říct, že u nás v SSSR zesílila pátá kolona? – přerušil jsem starého.

– U nás není jen pátá kolona, chlapče, ale celá nepřátelská armáda. Je v týlu a intenzivně pracuje. A druhého Stalina nemáme. Tehdy v letech 37-38 zatvřelí trockisté, přívrženci Kameněva, Zinovjeva, Bucharina, Tuchačevského, Jakira, Bljuchera a dalších odrodilců a otevřených nepřátel ze všech sil za sebou táhli na soudní lavici co nejvíce nevinných Rusů. Přitom se snažili vybírat ty nejčestnější, pořádné a milujících svou vlast. Chápali, že jejich sionisticko-zednářská hra skončila, proto dělali všechno možné, aby nadělali co nejvíce škod. Nebyl to spontánní jev. Jde tu o pečlivě zpracovanou psí-technologie. Dnes vzpomínáme a divíme se, kdo všechno se dostal za mříže. Takoví, jako Tupolev, Kurčatov, Rokossovskij a mnozí další čestní lidé, skutečně milující svou vlast. Kdyby se tehdy v SSSR objevil Ježíš Kristus, pomluvili by ho v první řadě. Tak, chlapče. Měl jsem to před očima a vím, o čem mluvím. Horší to bylo i proto, že mezi pracovníky tehdejšího NKVD bylo skrytých trockistů jako máku. Sě se snažili chránit, nevinné nutili, aby přiznali hrozné hříchy. Dovedeš si představit, co se dělo a jak se měl Stalin vyznat, kdo má pravdu a kdo je vinen? A přesto Josif Visarionovič a věci oddaní lidé z vlády mnohé vlasti potřebné lidi zachránili. V těch hrozných letech politických procesů se záškodníky Stalin denně dostával pytel dopisů. Během noci je pročetl. Kdy vůbec spal, není jasné. Známe však, že po přečtení dopisu se hned pouštěl do záchrany těch, kdo podle jeho mínění se dostal za mříže zbytečně, a bylo jich dost. Osobně zachránil Tupoleva, Rokossovského, Polikarpova, a mnoho dalších. Ti, co tyto lidi pomluvili, byli popraveni nebo uvězněni. Jeden starší Němec z Povolží mi vyprávěl, jak jeho rodinu rozkulačili a poslali do Narymského kraje k řece Čižance. Několik desítek ruských Němců a Ukrajinců zavezli do tajgy a ponechali je jisté smrti. Lidé neměli nic kromě oděvu a nějakého nářadí. Byl podzim, začalo pršet a brzy měl padat sníh. V narychlo postavených přístřešcích přesídlenci čekali na svou smrt, ale ta nepřišla. Jeden chlapec přišel k potoku a viděl, že je plný ryb. Lidé je hned začali lovit. S potravou se objevila i naděje. Do zimy si pořídili zmljanky, a na jaře se pustili do stavby osady. Místní správa na tu skupinu lidí zapomněla. Mysleli, že všichni zemřeli hladem. Jaký byl jejich údiv, když se po pěti letech dozvěděli, že si přesídlenci postavili v tajze osadu, pořídili si dobytek, zabývají se lovem, rybařením, a nežijí hůř, než ostatní. Hned sestavili dokument, že tato skupina lidí se skrývá před správou, nechce jít do kolchozu, atd. Přirozeně z oblasti přišlo nařízení obyvatele osady postihnout novými represáliemi. Znovu oloupit, vystěhovat, někoho uvěznit... Ale v osadě se našel jeden člověk, který napsal na ÚV o tom, co s nimi místní správa dělá. A co? Dopis se dostal do rukou Stalinovi, z Moskvy do oblasti přijela komise, a skončilo to tím, že místní správa se ocitla ve vězení. Více je už nikdo neviděl. A na jaře přijel zplnomocněnec, přivezl traktor a ještě nějakou techniku, pomohl s organizací kolchozu. Vedoucí místní samosprávy se stal jeho předsedou. Od té doby se život ve vesnici zcela změnil. To jsem ti, chlapče, povídal jako příklad. Dobrá, někoho napadlo, aby napsal, a kupodivu, dopis se neztratil, došel tam, kam byl adresován. A co, kdyby se to nestalo?

– Ty mi vyprávíš nějaké příšernosti. Copak se něco takového mohlo stát?

– Děly se i horší věci. Za to Stalin popravoval střední vedení, popravoval i pracovníky NKVD, kteří byli s takovými věcmi spojeni. Ve vedení represivních orgánů byl zastřelen trockista Žid Jagoda. S Kameněvem, Zinověvem, Rudzákem, Radekem a mnoha jinými. Josif Vissarionovič z nich vyrazil peníze, uloupené národu. Po soudu je všechny popravili. Je to spravedlivé, či ne, co myslíš?

– Myslím, že ano, – odpověděl jsem. – Víc to ani nejde.

– Zato dnes představitelé páté kolony dokazují, že Stalin byl hrozný despota, kat ruské země! Ne jejich židovští otcové a dědové, ne sionisté a trockisté byli katy, ale on, který jak mohl, chránil svůj národ před nevyhnutelnou zkázou. Mnozí komunisté říkají, že se Stalin dopouštěl chyb a omylů. Ani jedno, ani druhé... Celé jeho neštěstí bylo v tom, že ve své podstatě byl příliš měkký...

– Měkký? – podivil jsem se.

– Ano, příliš mnohé litoval. Ale to už je jiné téma. U ní se nechci zastavovat. Před válkou Stalin očistil od trockistické nákazy sovětské ozbrojené síly, ale zase ne ode všech. Leckdo z vlivných trockistů v armádě zůstal. Velitel Západního vojenského okruhu generál Pavlov... A nejen on. Na střední důstojnické úrovni lidí, připravených zradit, a přejít na stranu protivníka, bylo dost. Nechtěli odpustit Stalinovi ani přítele Německa Tuchačevského, ani jeho šéfa a soukmenovce Trockého. O tom se v naší době také nemluví. Ale ať zkusí vysvětlit nepřenesené před německým útokem letiště, z ničeho nic rozmontované tanky, u hranic soustředěné strategické potravinové sklady a obecné zrádčovství středního důstojnického sboru na začátku války. Víš přece, že jen v prvních měsících války Němci vzali do zajetí přes 3 milióny našich vojáků. Myslíš, že se ruští vojáci sami vzdávali? Samozřejmě ne. Jen uposlechli rozkaz svého důstojníka. Vzpomeň si na válku s Napoleonem v roce 1812. Měl Napoleon mnoho ruských zajatců?

– Upřímně řečeno, o ruských zajatcích jsem nikdy neslyšel.

– Však také žádní nebyli, – řekl ochránce, – s výjimkou raněných... Víš proč? Protože mezi ruskými důstojníky nebylo zrádců.

– Zednáři tehdy v Rusku ještě nebyli, a Židy do armády, zejména do důstojnického sboru, nebrali, – začal jsem si připomínat historická fakta.

– Ano, tak to bylo, – potvrdil starý. – Teď chápeš sílu Židů a jejich posluhovačů zednářů. Passionární sílu svazu degenerátů. Prakticky neviditelný kolos, jehož hlavní zbraní je lež různého druhu. Lež o všem. O minulosti, současnosti i budoucnosti. Oceán lži a přetvářky, totální podplacení, jed a dýka. A takové síle, přičemž v jejím rozkvětu, zakroutil krkem Soso Dzugašvili. Nechci ti vykládat o našich vojevůdcích. Někdo považuje za největšího стратега G.K. Žukova, jiní vyzvedávají Rokossovského. Podle mého mínění Žukov byl skvělý organizátor, K.K. Rokossovskij byl nepřekonatelný stratég. A oba dobře doplňovali Stalina.

– Tak počkej, – přerušil jsem starého. – Jaký byl Stalin velitel, když dopustil nenadálé přepadení?

– Stalin ho nedopustil. Týden před útokem znal jeho datum, a dal generálnímu štábu příkaz připravit se k odporu. To, že generální štáb nezvládl tento úkol, není vina Stalinova.

– Tedy i zde Josifa Vissarionoviče pomluvili!

– Ano, – přikývl starý. Za války se Stalin projevil nejen jako významný politik, ale i vojevůdce, a to uznávají i jeho protivníci. S ním bylo vše jasné. Jinak to nemohlo být.

– Proč? – nepochopil jsem.

– Protože Stalin byl voják. Které jádro vědomí se otevírá ve druhém nejvyšším stavu?

– Jádro boha distribuce – Streboga, vzpomněl jsem si.

– A Stalin za války už byl ne vojákem, ale něčím vyšším.

– Ze slov vědmáka mě polilo horko. Védický žrec v těle Gruzína a v postavení vůdce národů doslova z trosek vytváří zničenou říši. Potom hubí nepřátele, zároveň provádí industrializaci, buduje mohutnou armádu, a v době útoku sil západu na říši ji dovedně řídí. Jeden proti všem! Proti pánům Židů a zednářů. Proti bankéřům a politikům s jejich posluhovači. Proti silám, speciálně vytvořeným pro válku s obrozeným Ruskem, v čele s fašistickým Německem! Kolosální!

– Už ti dochází, kým byl Stalin pro náš národ? – uslyšel jsem hlas vědmáka.

– Už začíná, – odpověděl jsem.

– Kromě politických a válečných vítězství byla u Stalina i jiná vítězství. Za pět let pod jeho vedením byly likvidovány následky ničivé války. Přitom SSSR si nevzal na Západě ani jeden úvěr. A pseudospojenci nabízeli. Finanční oprátka byla připravena. Ale Stalin ji nenasadil na krk Ruska. Vzal si půjčku u svého lidu, a po obnově národního hospodářství ji vrátil. Za Stalina začala nebývalá výstavba měst. To není žert, za dvě pětiletky se počet městského obyvatelstva zvýšil o 50 miliónů. Industrializace si vyžadovala pracovníky. A vesnická chudina, která si nenašla místo na vesnici, si je našla ve městě. Ať zkusí naši současní vládcí postavit tolik obydlí, jako bylo postaveno za Stalina.

– Ale vždyť stavěli hlavně komunálky, – vzpomněl jsem si.

– No a co? V komunálcích se lidé učili přátelit a chápat své problémy. Kdo žil v komunálcích, ten to dobře ví. Lidé žili pohromadě. A jakým se za Josifa Vissarionoviče stal rubl? Skutečně zlatým. Zásoba zlata v zemi byla ohromná.

– Díky vězňům z Gulagů, – dodal jsem jízlivě.

– Ano, díky jim, holoubkům. Z ničitelů Stalin udělal budovatele. Kdo jen v Gulagách nepracoval! Bývali eseři, anarchisté, kadeti, plamenní revolucionáři. Jak vidíš, tito degeneráti, duchem sluhové a nedotknutelní se také hodili. Většinou to byli zednáři. Jen si říkali všelijak. Stalinova finanční politika byla pro západ smrtelná. Sovětský rubl byl zajištěn, jejich libry a dolary byly potištěným papírem. S rublem konkurovat nemohli. Aby mohli vést rovnocenný obchod s SSSR, země Západu se musely vrátit ke zlatému standardu. Co to znamenalo? Likvidaci poloviny, a někdy i více své peněžní masy. Bez obchodu s námi jejich ekonomika žít nemohla a nemůže. Kdyby nezničili své falešné peníze, začal by určitě finanční kolaps. Zřítí se celá ta nafouklá transnacionální bankovní finanční pyramida, vybudovaná na podvodu a krvi. Vážný nedostatek peněz v západních zemích vyvolá takové nepokoje, které mohou rozpráší celou jejich vychvalovanou civilizaci... Kdyby Stalin žil ještě tak deset let, mohlo by se to stát. Ale velkého člověka zavraždili. Na likvidaci Stalina, jak se zjistilo, Západ vynaložil kolem 4 miliard. Vrahové pracovali v tajných službách. Byli navzájem spojeni. A hybnou silou bylo nejen podplácení, ale i zoufalství. Řeknu ti, co je známo jen špičkám. A neptej se, odkud to vím. Důležité je, že to je pravda. Židovští bankéři, jejich jména jsem uváděl, dávali peníze Leninovi, Trockému a spol. ne jen tak. Uzavřeli s nimi smlouvu, že po příchodu bolševiků k moci bude Krymský poloostrov a přilehlé země Ukrajiny předán židovskému státu. Vznikne tam nový Izrael a Rusko bude jeho kolonií. Teď chápeš, proč Židé začali požadovat Krym po Stalinovi.

– Požadovat původně ruské země, navíc prolité ruskou krví? To by znamenalo, že Rusko vybojovalo Krym na Turecku pro Židy?

– Vypadá to tak, – pokrčil rameny vyprávěč.

– Dobře to vymysleli. Lázeňskou zónu, kousek ruských subtropů.

– Je to tak. A kdyby k moci přišel Trockij, Krym by jim vydal, protože mu Západ ze všech sil pomáhal. Dokonce vypěstoval pro neutralizaci Stalina, Hitlera...

– Začínám chápat, – přikývl jsem. – Když přišel k moci Stalin, poslal všechny ty drzouny s jejich právem na Krym k čertu. Na nějaký čas jejich dravá smečka ztichla. Sionistická centra chápala, že kdyby znova požádali o Krym, mnozí jejich agenti nejen v SSSR přijdou o hlavu. Teď vsadili na Hitlera. Ten vybojuje prostor jakoby pro Německo, potom se ho zbaví a Německou říši si podřídí. Židé k tomu měli vše potřebné. Především válečnou sílu USA. Ameriku budovali zednáři jako zajištění válečné síly pro světové židovstvo... Ale v boji dvou árijských říší díky Stalinovu géniu jsme porazili Německo a jeho spojence. Chápeš teď, proč na západ mluví o svém vítězství, a ne našem?

– Aby svět přišel k názoru, že se vznikem fašismu on, Západ, nemá nic společného...

– Ale vraťme se ke Krymu. Po obnově válkou zničených měst, i na Krymu, transnacionální korporace znovu požádali Stalina o poloostrov.

– Takže si počkali, až vše znovu vybudují, aby přišli k hotovému, – vyhrkl jsem.

– Co se divíš? Podle Talmudu lidmi jsou jen Židé. Jsme pro ně něco jako dobytek. Jak se mohou stydět před dobytkem? Vybuďovali jste zničené, dobrá! Teď to předejte nám. My jsme „vyvolení bohem“... A co vy? Pouze mluvící hmyz... – pouсмál se starý.

– A jak zareagoval Stalin na jejich požadavek?

– Vysvětlil jim, že autonomní židovská republika je na východě SSSR už zřízena. A že Krym je původní ruská země, a že tam budou žít jen Rusové. Víš přece, že odtamtud vystěhoval krymské Tatary. A tehdy se transnacionálové znovu pokusili vytvořit v SSSR židovskou pátou kolonu. Především začali působit skrze židovky – ženy vysoce postavených členů sovětského vedení. Proč jen naši ruští muži z vlády si vybrali za ženy židovky místo ruských žen, to je zvláštní téma...

– A co udělal Stalin? – přerušil jsem ho.

– Všechny ty šílené židovské babky sebral a odsoudil. A jejich muže donutil nereptat, ale jaksepatří pracovat. Bouřícím se ruským Židům se rozhodl pomoci. Darovat jim na výstavbu svého sionistického státu ostrov Špicberky.

– Ale to je za Polárním kruhem, – nezdržel jsem se. – To je jistá smrt!

– Zcela správně, jistá smrt! – Klidně řekl ochránce. – Ale jak dlouho se chtějí bouřit? Bez konce lhát a lhát, ničit peníze a lži národní kultury a potají vraždit? Stalin právě pohřbil jednoho ze svých nejvěrnějších soudruhů Ždanova – prvního tajemníka Leningradského oblastního výboru, který zemřel na předávkování léků. Zabili ho židovští lékaři. Odklidili ho včas, jako kdysi Kirova, právě když ho bylo nejvíce zapotřebí.

– Přesto jde mráz po kůži z toho rozhodnutí vysídlit Židy za polární kruh, – řekl jsem svůj názor.

– A desítky miliónů zabitých v době rudého teroru a války Rusů, vyvolané Židy? Později, v 60. letech se pokusili vše začít znovu. Krym byl jen zástěrkou. Vzpomeň, kdo po Stalinovi přišel k moci. Položid, poloukrajinec Nikita. Skalní trockista a zrádce. Odevzdat zemi Západu mu zabránila jen stalinská garda. Vzpomeň si na jeho reformy. Co se skrývalo za zvětšováním kolchozů? Zánik tisíců malých a zcela perspektivních vesnic. Je to jasný úder po zemědělství. Jako vždy, nejdříve se vytváří precedens. A potom s ním začnou bojovat. Proto se objevila celina. Chápeš? Nejdříve hospodářství rozvrátili, a pak ho chtěli od počátku obnovovat! Na jihu, kde panuje suchověj a písek. Co je to jiného, než škůdcovství? Tam zmizely peníze, našetřené Stalinem. A pak ta kukuřice! Sadili ji všude, málem i na Čukotce. Ale inerce, kterou země nabrala za Stalina, Chruščova svrhla. Jediné, co stačil udělat, bylo převedení skutečného socialismu na koleje státního kapitalismu, v němž teď žijeme. Brežněv zdědil rozvrácenou zemi, která v nic nevěří. Zachránit ji nebyl schopen. Zase proč? Protože Chruščov vytvořil maximální podmínky pro činnost skrytého zednářství sionismu. Fakticky obrodil to, s čím bojoval Stalin. Kdo vytvořil v SSSR rovnostářství? Ne Stalin, ale Nikita. Proč? Aby lidi materiálně srovnal tak, aby ztratili zájem o práci a tvorbu...

– Starý se na chvíli odmlčel, já také. To, co jsem slyšel o Stalinovi, bylo otřesné.

– Ach, kolik toho o Stalinovi nevíš, chlapče, – řekl šedohlavý. – Za život mu vděčí nejen Rusko, ale celá Evropa. Dnes křiklouni a prodejné stvůry z „páté kolony“ Stalinovi nadávají, že na konci války požadoval co nejrychleji útočit. Za každou cenu, bez potřebného množství paliva a dokonce střeliva. A nikoho nenapadne, proč toto útočení Stalin nařizoval. Požadoval to proto, aby Němcům nedovolil vyzkoušet novou tajnou zbraň, kterou nazývali „vunderbach“, což byla atomová bomba. Němci zamýšleli ji vyzkoušet nejdříve v Bělorusku, potom v Maďarsku a na Slovensku. Co by pak bylo s Evropou? Nacisté, vyrábějící sériově atomové bomby, by je házeli nejen na nás, ale na všechny, kdo by byl proti nim. Chápeš, jakou katastrofu se podařilo odvrátit rychlým postupem našich vojsk? Stalinovi by v každém evropském městě měli postavit pomník. Nejen za odvrácení světové revoluce, ale i za záchranu civilizace za Druhé světové války.

– To, co šedohlavý řekl o Stalinově neutralizaci německého jaderného programu, mě nešokovalo. Na jeho senzace jsem si už zvykl, a vyslechl jsem to klidně. Ale to, co jsem od něj uslyšel potom, mě opět srazilo.

– Odpověz mi na otázku, s kým bojoval Josif Vissarionovič celý život, když byl hlavou naší vlády?

– S Židy – sionisty a zednáři, – vyhrkl jsem.

– Ale vždyť se mezi nimi vyskytovali další dravci – i Rusové, i Poláci, i Lotyši, i Litevci atd.

– Pak tedy, s degeneráty, – podíval jsem se na starého.

– „Nedotknutelné“, hlavně psychopaty a zvrácence Židy za Stalina popravovali. Šudry – slouhy, různé násilníky, marodery a zrádce zavírali do táborů. Tam pracovali na kácení lesa, výstavbě kanálů, a dobývání zlata. Co myslíš, je tu vidět nějaká tradice?

– Zdá se, že oriánská. Protože každý zlodějíček, slouha s dravčí psychikou měl šanci něco pochopit a povznést se na úroveň stavu pracovníků. Šlo jen o jeho přání...

– Správně sis toho všimnul, pokýval hlavou děd. – Stalin se skutečně přidržel Oriánské tradice. To náš Andropov teď skalní degeneráty – disidenty vyprovází na Západ. Aby s pěnou u huby vyřvávali v rádiu „Svoboda“ a na jiných vlnách, jak je u nás špatně. Co je to za tradice? – zasmál se starý.

– Zdá se, že atlantická, – pokrčil jsem rameny.

– Vidíš, nikam jsme neodešli, všechno se na světě opakuje, jen na jiné úrovni. A teď ještě jedna otázka: líbí se ti filmy 30. let?

– Samozřejmě, líbí. Tam jsou opravdoví lidé!

– Řekls lidé, o nich budeme mluvit! – přerušil mě vědmák. První, co bylo ve vnitřní politice Stalina, byla katarze – očištění od nejrůznějších degenerátů, od psychopatů, lidív s přízemní materializovanou psychikou. Jen ti se mohou stát zrádci. Souhlasíš? – přikývl jsem.

– Druhým dílem Stalinovým byla výchova. Přesněji proměna zastrašeného a ubitého obyvatelstva Ruského impéria v občany prvního nejvyššího stavu. Stavů vajíš čili pracovníků.

– To by znamenalo, že Stalin usiloval o vytvoření vědecké společnosti?

– Sám chápeš, že podle oriánského vzoru. Proto ve stalinských filmech vystupují lidé nejvyššího řádu, – odpověděl šedý.

– Copak vše, cos mi tu vyprávěl, je pravda? – podivil jsem se.

– Proč bych si měl vymýšlet? Vzpomeň si na lidi stalinské epochy!

– Tak mnoho jich neznám.

– Věř mi, že znáš! Přitahují je peníze nebo věci? Ano, mají rádi život, život a svou zemi. Svou vlast, a ne peníze a věci. Mají zcela jiné hodnoty. Peníze pro lidi stalinské epochy byly jen prostředkem, ne cílem. Mluvím pravdu?

– Podle mého názoru máš pravdu. Jen nemohu pochopit, proč v stalinské době byli lidé jiní. Čistější, šlechtnější, chytřejší... Ale mám další otázku: co s druhým stavem. S vedoucími nebo vojáky? A s prvým – ochránci? Pokoušel se Stalin najít sobě podobné?

– Hrdiny ani žrece nehledají. Tyto dva stavy se v hotové podobě nerodí. Nerodí se ani vajíš – pracovníci. První, druhé i třetí je nutno vychovávat. Ale stačí-li pracovníkům, aby si uvědomili životní orientaci, pro vedoucí je nutno vytvořit podmínky pro probuzení kosmických sfér vědomí. Jádro nejvyšší lásky a jádro distribuce a součinnosti.

– Centrum Lady a Streboga? – zeptal jsem se.

– Ano tato dvě nejvyšší centra. Samozřejmě, s vynikajícími lidmi ze svého okolí Stalin pracoval i v tomto směru. Ale takových lidí bylo velmi málo. Prvním byl Kirov, druhým Ždanov. Proto byli oba odstraněni. Pro T.S. objevení se ve vedení SSSR lidí s nejvyšším vědeckým zasvěcením znamenalo konec nejen jejich plánů s ruskem, ale krach celé jejich

satanské pyramidy. Nevěděli si rady se samotným Stalinem, a což teprve se dvěma či třemi. To přirozeně nemohli dopustit. Kdyby se Stalinovi podařilo vytvořit sbor skutečných vůdců, a jednu či dvě osobnosti s nejvyšším zasvěcením, Sovětský svaz by ovládl celou planetu. A to bez války a násilí. Národy Západu i Východu by se k němu samy přidaly. A to by je zachránilo.

– A co náboženství? – zeptal jsem se. – Pokud si pamatuji, Stalin ji v roce 1941 obrodil. Ale ne védickou koncepci, ale křesťanskou.

– A správně udělal. Proto za něho církev byla podřízena státu. Právě křesťanská církev, očištěná od starozákonní náuky, se podle jeho zámyslu měla stát základem nového kosmického světového názoru. Jde o to, že Ježíš nikdy nebyl křesťanem, a žádné křesťanství nezakládal. Ty to přece víš. Byl to jen védický žrec, který se pokoušel vrátit zbylé Židy ke ztracené pravdě. A jeho učení je ve své čistotě védické. Vše se to mohlo stát. Ale T.S. se prostřednictvím Židů a zednářů dobře pojistily. Stalinovi se tedy nepodařilo najít spolubojovníky mezi těmi, kteří mu byli nejbližší: Molotovem, Malenkovem, Bulganinem, Žukovem atd. V nejlepším případě podle duchovní úrovně to byli pracovníci. Někdy ještě hůř. Například merodér Žukov, který si z Německa odvezl sedm vagonů věcí. Sám Stalin neměl nic. Dva vojenské pláště. Jeden pracovní, jeden slavnostní. Pár válenek, několik košil. Když ho pochovávali, nevěděli, do čeho ho obléci.

– Skutečně, volchvové nepotřebují nic, kromě pravdy, – povzdechl jsem.

– Pamatuješ slova Puškinova: „Volchvové se nebojí velikých vládců, a knížecí dary nepotřebují.“ – usmál se ochránce. – Mimochodem, víš, za jakým účelem papež Honorius III. poslal k Tamerlanovi-Timčakovi speciální oddíl templářů?

– Někde jsem četl, že k organizaci výpravy při nepokorné Rusi, která nepřijala katolictví...

– Ano. Vatikán se snažil silou Artanie, čili Sibiřské Rusi rozdrtit ruská knížectví, která odmítla přijetí katolictví. Tak řečeno, cizíma rukama dobít pohany a ovládnout celou Evropu. Ale papež měl ještě tajný plán. Pokřtít zajedno i samotné Tatary. Proto templáři pronikli do velení Čingischána-Timčaka. Ale nepřijeli, aby ho přesvědčili, aby v Artánii našli a vybili vysoce zasvěcené ochránce a žrece. Pravda, podlostí a věrolomností je všechny popravili, a vnuk Timčaka – Bátú porazil na hlavu spojené síly západu v Rakousku a Německu. Nechybělo mnoho a jeho tumeny mohly ovládnout Itálii a Francii. Německu mohl zasadit smrtelný úder věrný spojenec Hordy, novgorodský kníže Alexandr Něvský. V roce 1242 zároveň s útokem Tatarů na Evropu na hlavu porazil na ledě Čudského jezera rytíře Rigy a teutonské psy. A jak říkají německé kroniky, na Západě s Rusy a Tatary nezbyla skoro žádná vojska. Ale současný útok Tatarů a Rusů na Evropu překazily události ve velení kaganátu. Nečekaně zemřel strýc Bátúa, veliký chán Egej. Podle čínské transkripce Udegej. Jak se pak zjistilo, otrávil ho přívrženci Vatikánu... Jak vidíš, technologie stále stejná, proniknout co nejbliž k vládě a řídit ji. A když se manipulace nezdaří, musí ji zničit. Když Horda čili Artanie pozbyla své hrdiny a vysoce zasvěcené vládce, ztratila své orientační hodnoty. Pravda, katolictví nepřijala přes veškerou snahu papežských legátů. Časem se však přiklonila na východě k buddhizmu, na západě a na jihu k Islámu... Velká část hordy na Jaiku, Volze, Donu a na Kubáni časem přijala pravoslaví Sergeje Radoněžského... Tak jsem stručně pověděl o zániku Sibiřské Rusi. O jejím rozpuštění v turkském masivu. Proč jsem to vyprávěl? Abys pochopil měřítko tajné žido-zednářské války proti lidstvu. A abys chápal tragedii Stalina, když ztrácel své nejbližší. A vybrat další mu neumožnili. Proto se rozhodl nespokojené sovětské Židy vystěhovat na Špicberky.

– A zednáře popravit, – dodal jsem.

– Ano, popravit, – souhlasil starý. – Ale ještě pár slov o Stalinovi. O jeho přání dát svému národu vzdělání, duchovně ho obohatit, aby každá osobnost měla možnost otevřít svůj tvůrčí potenciál, a tím lépe sloužit svému národu. Ve 30. letech se po celé zemi postavily

tisíce škol. V mnoha městech univerzity a instituty. Například, moskevská Lomonosovova univerzita byla také postavena ve stalinské době. Kolik institutů a průmyslových škol vzniklo v sibiřských městech? A náš systém učňovského školství? Něco podobného ve světě neexistuje. Ale to bylo Stalinovi málo: na 19. sjezdu strany řekl, že časem každý sovětský člověk bude mít vysokoškolské vzdělání. Někteří i dvoje. A aby měl možnost zkusit své síly v různých směrech. A aby se lidé mohli učit při zaměstnání, je třeba zkrátit pracovní den na 5 hodin. O občanském profilu tohoto člověka lze mluvit nekonečně. On za to stojí. Ale teď, myslím, že máš načase. Jinak se do Kondinského za světla nedostaneš.

– Počkej, ještě mám pár otázek. tak kdo to jsou čeldoni, – zeptal jsem se.

– Sibiřští Rusové, kteří žili na Sibíři dlouho před příchodem Jermaka. Slovo „čeldon“ se překládá jako „lidé řek“, doslova žijící u vody a jezdící na člunech. „Čel“ znamená člun, loďka, „don“ označuje řeku nebo vodu. Přece znáš ruskou tradici – naši předci se vždy usazovali na březích řek.

– Dobrá, – přikývl jsem. – ale proč nazýváš sibiřské Rusy jednou Rusy a podruhé Tatary?

– Tak to tě trápí? – pousmál se ochránce. – Byli to Rusové i Tataři. Ty jsi zrovna takový Tatar.

– Já a Tatar?

– Ano, ty, protože žiješ na Sibíři neboli v Tartarii, od slova tartar. Zednářští autoři proměnili tartar v podsvětí, svět tmy a chaosu. A ve skutečnosti tartar znamená bezdný kosmos. Slo Tatar nebo Tartar znamená totéž, jako slovo „rusa“. Pouze „rusa“ ukazuje na příchod na Zemi z kosmických dálek. Už jsme o tom hovořili. Tak co, spokojen?

– V prostředí sibiřských Rusů tedy dlouho žila paměť o Orianě a o daleké kosmické minulosti?

– Až do 18. století. Teprve poté, co Petr 1. vykořenil zbytky Artanie-Sibiřské Rusi, na minulost začali zapomínat.

– Smutné věci mi nakonec vykládáš, řekl jsem, zvedaje se ze svého místa.

– Neobviňuj mě, sám ses ptal, – zvedl můj ruksak a smutně se usmál.

– Za několik minut jsme mlčky došli k loďce, do ní jsem uložil svůj náklad a vrátil jsem se ke starému. Stál vážný, a jak se mi zdálo, trochu slavnostně. A najednou moje ruce se samy zvedly a objaly vědmáka.

– Tak stačí, chlapče, nebo se rozbrečím, – zašeptal. – Opatruj se! Neslyšels toho moc. Ale na rok přemýšlení to stačí. Čekám tě v srpnu.

– A budu-li moci přijet dřív? – zeptal jsem se.

– Budu tě čekat každý den, ale bojím se, abys nezazářil. Dosud nejsi chráněn, jak se patří.

– Skočil jsem do loďky a odrazil od břehu. Motor nastartoval hned. Zamával jsem staříkovi rukou, přidal plynu a nabíraje rychlost, zamířil jsem na darované loďce ke Kondinskému. V ohbí řeky jsem se znovu ohlédl. Stařík stál nad strží a díval se za vzdalující se loďkou...

–